

Și mă întreb, cu o uriașă amărăciune, câte piese ne-ar mai fi dăruit Marin Preda, din ce în ce mai interesat, după propria-i confesiune, de genul dramatic („Ce greu, să scrii teatru!” — exclamase, cu puține zile înainte de tragicul deznodământ) — câte comori de subtilitate, forță, poezie s-au scufundat în neant, odată cu stingerea strălucitei planete,

ivită acum 57 de ani într-un sat sărman din marginea Bărăganului...

Il regret, il voi regreta întotdeauna, cu un fel de melancolică deznădejde — mai mult, poate, decît regret, dispariția Atlantidei.

Dan Deșliu

Dacă dragoste nu e, nimic nu e...

Cum aș putea să scriu despre moartea unui om pe care l-am iubit ca pe una dintre marile, și desigur nemeritatele, bucurii pe care mi le-a oferit pînă acum viața?

Cum aș putea să scriu despre moartea unui om care, pe parcursul a mai bine de doi ani, mi-a oferit una dintre cele mai coplășitoare lecții de înțelepciune, de demnitate, de generozitate, de frumusețe sufletească?

Cum aș putea să scriu despre moartea unui om a cărui dispariție o consider ca pe cea mai cumplită nedreptate suferită de oamenii acestui pămînt, după cutremurul din martie '77?

Cum aș putea să scriu despre moartea lui Marin Preda? !...

...Într-un singur fel. Rostind un adevăr care trebuie cunoscut și respectat întru cinstirea memoriei „Celui mai iubit dintre paminteni”: Marin Preda a murit de boala numită iubire. Este o maladie frecventă la anii copilăriei — cei mai frumoși și mai puțini ani ai sufletului nostru — și care, odată depășită vîrsta, nu mai prezintă nici un pericol. Există, din nefericire, rare, extrem de rare excepții. Pentru unele dintre ele — dintre excepții! — boala este fatală...

Acesta este conținutul exact al convorbirii mele telefonice cu Marin Preda, ultima!, din seara zilei de 15 mai 1980.

Radu F. Alexandru

(Continuare de la p. 28)
scrie articolele, să se odihnească. S-a mîncat pește oceanic, cașcaval cu piper, s-a băut bere poloneză. Practic, colocviul spontan s-a mutat în sala clubului, temele fiind altele. Ziua următoare a debutat cu trei vești proaste: directorul teatrului plecase la București, la un examen, sau la un botez; secretarul literar, care regizase și spectacolul aflat în competiție, alunecase de cu seară pe o coajă de portocală și, de supărare, făcuse o întindere de ligament; iar la hotel se sistase apa caldă și bucatăria intrase în deratizare.

Juriul s-a întrunit în ședința decisivă imediat după

ultima cădere de cortină. Dezbaterile au ținut pînă spre zorii zilei, cel mai controversat punct fiind dacă să se atribuie sau nu, sub o formă sau alta, vreo distincție teatrului-gază. Nu s-a acordat. Cina s-a desfășurat într-o atmosferă glacială. S-au servit crenvurști reci, fără muștar și apă gazoasă, pe postavlul meselor de biliard. Fețele de masă de damasc juseseră încuiate de secretară, care lipsea de două zile, avînd recuperări. Se luminase bine cînd juriul a plecat să se odihnească. Oaspeții s-au strîns în hol destul de devreme, camerele fiind achitate pînă la orele douăsprezece. Pînă la trenul de seară mai era vreme berechet, pe care

oaspeții au irosit-o în hol, printre sacoșe, așteptîndu-l pe delegatul teatrului, cu biletele de întoarcere. Delegatul a apărut tîrziu, ciupit bine și cu numai jumătate dintre bilete pentru vagonul de dormit. Membrii fostului juriu au aflat că teatrul a plecat în deplasare, așa că autobuzul care urma să-i transporte la gară avea să absenteze. În amurg, au străbătut în șir indian străzile orașului, au băut cite un pepsi în gară și au urcat în tren nedumeriți și triști. Trenul a plecat de la peronul aproape pustiit și numai o batistă fluturată, fără speranță, după cite un pepsi în gară și au urcat în tren nedumeriți și triști. Trenul a plecat de la peronul aproape pustiit și numai o batistă fluturată, fără speranță, după cite un pepsi în gară și au urcat în tren nedumeriți și triști. Trenul a plecat de la peronul aproape pustiit și numai o batistă fluturată, fără speranță, după